

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. N.**, zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem, se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2010, č. j. OAM - 154/LE - LE05 - LE05 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2011, č. j. 29 Az 1/2011 - 76,

takto:

I. V řízení **se pokračuje**.

II. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2011, č. j. 29 Az 1/2011 - 76, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2010, č. j. OAM - 154/LE - LE05 - LE05 - 2010, žalovaný vyslovil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný správní orgán uvedl, že žalobce podal dne 29. 6. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním občanem Běloruska, téže národnosti, je svobodný, pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vyučil se soustružníkem – frézařem. Otec mu zemřel, matka žije v G., bratr je od roku 2000 nezvěstný, sestry žijí v Bělorusku. Do roku 1997 žil žalobce v G., poté vlast opustil. V letech 1996 – 1997 se účastnil v zemi původu demonstrací proti Lukašenkovu režimu, měl kvůli tomu problémy

s policií. Do České republiky přicestoval vlakem přes Polsko. V roce 1999 mu byl v České republice zakázán pobyt, proto odjel do Polska, kde se snažil legalizovat svůj pobyt, což se mu nepovedlo, a proto se po měsíci vrátil do České republiky. Dozvěděl se, že je možné požádat o azyl v Německu, dvakrát se tam pokusil nelegálně dostat, ale vždy byl po zadržení na hranici vrácen, proto zůstal v ČR. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že byl za účast na demonstracích proti režimu v Bělorusku několikrát zadržen, naposledy přes měsíc, zacházení bylo brutální, byl bit a mučen, při posledním zadržení mu bylo vyhrožováno likvidací. Byl pod kontrolou, musel se hlásit na policii, měl zákaz pobytu v hlavním městě. Bylo mu řečeno, že může být odsouzen za přípravu státního převratu. V roce 2001 zjistil, že je hledán policií, která se dozvěděla, že je v ČR, kde požádal o azyl, a jež se snažila zjistit místo jeho pobytu. Uvedl, že podle běloruských zákonů je každý, kdo v zahraničí požádá o azyl, potrestán až sedmiletým trestem odnětí svobody. Nemohl se smířit s politikou, proto z rodné země utekl. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany opakovaně neúspěšně žádal v roce 2000 a 2007. Na základě žádosti ze dne 20. 4. 2000 mu nebyla rozhodnutím žalovaného č. j. U - 1554/VL - 07 - P11 - 2000 ze dne 26. 5. 2003 mezinárodní ochrana udělena. Podaná žaloba byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 2. 2004, č. j. 30 Az 70/2003 - 33, zamítnuta. O podané kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Následně krajský soud dne 1. 8. 2006 řízení o žalobě zastavil. Na základě žádosti ze dne 29. 3. 2007 o udělení mezinárodní ochrany, nebyla žalobci rozhodnutím ze dne 20. 5. 2008, č. j. OAM - 1 - 288/VL - 07 - 11 - 2007, mezinárodní ochrana udělena. Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 14. 1. 2009, č. j. 28 Az 32/2008 - 32, zamítl. Podaná kasační stížnost byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2009, č. j. 6 Azs 37/2009 - 74, odmítnuta pro nepřijatelnost. Dále správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že vzhledem k tomu, že žadatel nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost, přijal správní orgán rozhodující ve věci jako dostatečné ke zjištění totožnosti jeho četné prohlášení o totožnosti a státní příslušnosti učiněné 29. 6. 2010. Správnímu orgánu bylo společně s prohlášením o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu předložen dokument nazvaný „Vyjádření k situaci lidských práv v Bělorusku ve věci žádosti o mezinárodní ochranu pana S. N.“ ze dne 31. 5. 2010 na hlavičkovém papíře Amnesty International Česká republika, opatřené razítkem a podepsané doc. PhDr. L. K., Ph.D., koordinátorem pro uprchlíky Amnesty International ČR, v jehož závěru žádá, aby bylo přihlédnuto k těmto uvedeným skutečnostem při rozhodování v tom smyslu, aby panu N. byla zajištěna jakákoliv forma právní ochrany na území České republiky. Správní orgán k tomuto dokumentu uvedl, že z vyjádření paní E. D., zástupkyně Amnesty International ČR, vyplývá, že pan K. s touto organizací nespolupracuje, není jejím zástupcem a především není oprávněn vydávat jakákoliv stanoviska jménem organizace. Správní orgán dospěl k závěru, že je tedy jednoznačné, že tento dokument předstírající, že je oficiálním stanoviskem uznávané mezinárodní nevládní organizace angažující se v oblasti ochrany lidských práv, je pouhým podvrhem. Písemnosti obsahuje pouze obecné informace o situaci v Bělorusku, které čerpá z jiných zdrojů, neuvádí však žádné argumenty na podporu tvrzení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, ani nic, co by potrvzovalo, že mu v Bělorusku hrozí jakékoliv nebezpečí. Žalobce potvrdil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pronásledování policií kvůli jeho účasti na několika protirežimních demonstracích v Bělorusku, a dále obava z potrestání za to, že v cizině požádal o azyl. Žalobce potvrdil, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejných

důvodů, které uvedl v předchozích řízeních. Žalovaný popsal předchozí řízení o udělení azylu, v nichž bylo objasněno, že žalobce opustil vlast z obavy z pronásledování za účast na demonstracích proti režimu prezidenta Lukašenka v Bělorusku. Jelikož žalobce nepředložil žádné nové relevantní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání správního orgánu v předchozím pravomocně ukončeném řízení, byla jeho žádost posouzena jako nepřípustná a řízení zastaveno.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal pochybení žalovaného spočívající v tom, že přijaté řešení neodpovídá okolnostem sděleným žalobcem v rámci pohovoru, žalovaný se vůbec nezabýval skutečnými riziky a obavami žalobce, ani ohrožením, kterému je žalobce vystaven v případě návratu do Běloruska, kde ho jako aktivního účastníka tamějším protirežimních akcí a demonstrací nemůže čekat nic jiného, než vystavení jeho osoby nebezpečí na životě a zdraví. Žalovaný se nezabýval dlouhodobou účastí žalobce na demonstracích proti Lukašenkovi a jeho režimu. Jeho případný návrat do Běloruska není bezpečný, úřadům je známo, že je žadatelem o azyl v České republice. Žalovaný podle názoru žalobce až lehkovážně přistoupil k dokumentu „Vyjádření k situaci lidských práv v Bělorusku ve věci žádosti o mezinárodní ochranu pana S. N.“ vypracovanému doc. PhDr. L. K., Ph.D. Žalobce připustil, že se dopustil určitých prohřešků proti českému právnímu řádu, vždy se však jednalo jen o důsledek jeho obav před návratem do vlasti, kde jak již zažil, by byl vystaven ponižujícímu, nelidskému a nedůstojnému zacházení ze strany policie. Žalobce považoval rozhodnutí žalovaného za vadné a navrhoval jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 27. 6. 2011, č. j. 29 Az 1/2011 - 76, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 520 Kč. Krajský soud v odůvodnění poznamenal, že správnímu orgánu bylo dne 3. 6. 2010 společně s prohlášením o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu doručen dokument nazvaný „Vyjádření k situaci lidských práv v Bělorusku ve věci žádosti o mezinárodní ochranu pana S. N.“ ze dne 31. 5. 2010 na hlavičkovém papíře Amnesty International Česká republika, opatřené razítkem a podepsané doc. PhDr. L. K., Ph.D., koordinátorem pro uprchlíky Amnesty International ČR. Ve vztahu k uvedené písemnosti správní orgán uvedl, že písemnost obsahuje pouze obecné informace o situaci v Bělorusku, které čerpá z jiných zdrojů a neuvádí žádné argumenty na podporu žalobce, ani nic, co by potvrzovalo, že mu v Bělorusku hrozí jakékoliv nebezpečí. Správní orgán dále uvedl, že je jednoznačné, že tento dokument předstírající, že je oficiálním stanoviskem světoznámé a obecně uznávané mezinárodní nevládní organizace angažující se v oblasti lidských práv, je pouhým podvrhem. Soud konstatoval, že v mezidobí však vyšlo najevo, a to zejména na základě vyjádření Amnesty International České republiky ze dne 16. července 2010, podepsané paní K. Š., že se v případě vyjádření paní D. jednalo o mylnou informaci, když tato nebyla informována o tom, že pan K. s Amnesty International nadále spolupracuje ve věci azylu, zpráva jím poskytnutá objektivně popisuje rizika, která žalobci v případě neudělení mezinárodní ochrany hrozí. Krajský soud po posouzení věci dospěl k závěru, že za takto zjištěného stavu věci, je přesvědčen, že rozhodnutí nazývající vyjádření doc. K. podvrhem, může jen těžko obstát, z popsané situace je pak zcela patrné, že k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byl řádně připojen materiál, který nebyl bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím

pravomocně ukončeném řízení. Krajský soud dále dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a k zastavení řízení podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona nebyl řádný důvod. Krajský soud v Hradci Králové proto napadené rozhodnutí zrušil v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Krajský soud zavázal žalovaného k tomu, aby v dalším řízení se řádně zabýval skutečnostmi, které žalobce sdělil v průběhu svého pobytu na území ČR, ale i skutečnostmi, které jsou popsány ve „Vyjádření k situaci lidských práv v Bělorusku ve věci žádosti o mezinárodní ochranu pana S. N.“, které vypracoval doc. PhDr. L. K., Ph.D., spolupracovník Amnesty International v České republice.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Stěžovatel shledává nezákonnost rozsudku krajského soudu v tom, že soud, ačkoliv byl informován ze strany zástupce žalobce i stěžovatele o skutečnosti, že žalobci byla na základě jeho v pořadí již čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 8. 2010 rozhodnutím ze dne 16. 5. 2011, č. j. OAM - 179/LE - LE05 - ZA14 - 2010, udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, na tuto skutečnost reagoval toliko konstatováním, že na jeho závěru nezměnilo nic ani zjištění o tom, že v mezidobí nastaly podmínky pro udělení doplňkové ochrany. S ohledem na udělení doplňkové ochrany měl soud žalobu zamítnout jako nedůvodnou právě z toho důvodu, že žalobci již bylo vyhověno a ochrana formou doplňkové ochrany mu byla poskytnuta. Stěžovatel setrvává na svém názoru, že jeho postup při hodnocení přípisu doc. K. jako dokumentu nevěrohodného, byl správný, neboť stěžovateli nemůže být přičítáno k tíži, že představitelé nevládní organizace Amnesty International se nejsou s to dohodnout, kdo je oprávněn za ně jednat a vydávat jejich jménem stanoviska. Správní orgán vycházel ze sdělení zástupkyně Amnesty International Česká republika, že doc. K. není jejím zástupcem a není oprávněn jménem této organizace vydávat jakákoliv stanoviska. Obsah této zprávy popisující možná rizika v případě návratu žalobce do vlasti, nemá podle žalovaného správního orgánu žádnou relevanci a stěžovatel se nemůže zabývat skutečnostmi sdělenými doc. K., jak byl zavázán ve zrušujícím rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost spatřuje stěžovatel s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudek č. j. 2 Azs 47/2003 - 130 ze dne 4. 12. 2003), podle níž za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, *„která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto ... jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné ...“*. Stěžovatel uvádí, že ačkoliv byl soud informován zástupce žalobce i stěžovatele o udělení doplňkové ochrany žalobci, soud se s danou realitou, která podle názoru stěžovatele radikálně změnila postavení žalobce, vypořádal větou, jež vykazuje znaky nesrozumitelnosti: *„O tom, že nastaly v mezidobí podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci byl soud při svém jednání dne 27. 6. 2011 informován, to však dle jeho názoru, nemohlo nic změnit na situaci, která zde existovala v době projednání věci a to, že zde bylo pravomocné rozhodnutí správního orgánu, konstatující nezákonný stav“* (str. 7 rozsudku soudu). Stěžovatel uvádí, že mu není známo žádné rozhodnutí konstatující nezákonný stav a je přesvědčen o nesrozumitelnosti tohoto závěru soudu, a to ve vztahu k otázce mající rozhodující význam pro posouzení věci. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že tato vada má sama o sobě za následek nezákonné rozhodnutí o věci

samé. K výroku o nákladech řízení stěžovatel poznamenal, že v případě zrušení napadeného rozsudku odpadne důvod pro plnění z jeho strany; požaduje proto, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o povinnosti zástupce žalobce vrátit zaplacené náklady řízení nebo uložil krajskému soudu o této povinnosti rozhodnout. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tom, že soud nerozhodl v souladu se zákonem. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ze dne 20. 8. 2011 ke kasační stížnosti uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že žaloba měla být krajským soudem zamítnuta jako nedůvodná. Rovněž se vyjadřuje k přijatému závěru stěžovatele ohledně věrohodnosti přípisu doc. PhDr. L. K., Ph.D, jenž se vyjadřoval k situaci v Bělorusku v souvislosti s podáním žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost nebo její zamítnutí.

Dne 21. 9. 2011 byl spis Krajského soudu v Hradci Králové předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 Azs 32/2011 - 102, řízení o kasační stížnosti přerušil do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 3 Azs 6/2011, jehož předmětem bylo vyřešení právní otázky, zda je či není správní orgán povinen posoudit udělení doplňkové ochrany a odůvodnit své rozhodnutí v tomto směru i v případě, že zastavuje řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o předložené právní otázce rozhodl rozsudkem ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, jímž zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Tím odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v projednávané věci přerušeno, a proto soud rozhodl, že se v řízení pokračuje.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou a přijatelnou a napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Stěžovatel se dovolával ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.*

Nejvyšší správní soud předesílá, že v dalším odůvodnění vycházel z právního názoru vysloveného ve shora zmíněném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, jehož závěry je povinen respektovat.

V odůvodnění rozsudku rozšířený senát uvedl: „*Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

Dále konstatoval, že „*... správní orgán je povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.*

Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaví. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.“

V projednávané věci zrušil Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí stěžovatele s odůvodněním, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a k zastavení řízení podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona nebyl řádný důvod. Soud zavázal stěžovatele k tomu, aby se v dalším řízení řádně zabýval jak skutečnostmi, které žalobce sdělil v průběhu svého pobytu na území České republiky, tak i skutečnostmi, které byly popsány ve vyjádření spolupracovníka Amnesty International České republiky doc.

K., koordinátora pro uprchlíky (vyjádření ze dne 21. 5. 2010 doloženo na č. l. 2 - 3 správního spisu).

Nejvyšší správní soud především přisvědčil námitkám stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové spočívající v jeho nesrozumitelnosti. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku sp. zn. 2 Ads 58/2003 ze dne 4. 12. 2003, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnost v té části uvedené na straně 7 rozsudku: „*O tom, že nastaly v mezidobí podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci byl soud při svém jednání dne 27. 6. 2011 informován, to však dle jeho názoru, nemohlo nic změnit na situaci, která zde existovala v době projednání věci a to, že zde bylo pravomocné rozhodnutí správního orgánu, konstatující nezákonný stav.*“, což by samo o sobě bylo důvodem pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Za dané procesní situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2011, č. j. 29 Az 1/2011 - 76, zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dále uzavírá, že názor stěžovatele ohledně udělení doplňkové ochrany žalobci v dalším novém řízení, což mělo být důvodem k zamítnutí žaloby krajským soudem pro nedůvodnost právě z toho důvodu, že žalobci již bylo vyhověno a ochrana formou doplňkové ochrany mu byla poskytnuta, není správný, neboť udělení

azylu a udělení doplňkové ochrany jsou dva rozdílné instituty, a pokud byla žalobci udělena doplňková ochrana, nemá tato skutečnost dopad na udělení azylu, kterého se žalobce domáhal.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.* Krajský soud v Hradci Králové proto nyní v mezích žalobních bodů přezkoumá žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele vycházeje z úvah výše uvedených. Soud posoudí, zda zpráva doc. K. ze dne 31. 5. 2010 „Vyjádření k situaci lidských práv v Bělorusku ve věci žádosti o mezinárodní ochranu pana S. N.“, mohla nějakým způsobem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu, jenž se jejím obsahem zabýval, přestože ji s ohledem na sdělení zástupkyně Amnesty International v České republice paní E. D. hodnotil jako podvrh, a dospěl k závěru, že v ní nejsou uvedeny žádné argumenty na podporu tvrzení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, ani nic, co by potvrzovalo, že mu v Bělorusku hrozí jakékoliv nebezpečí.

Před rozhodnutím o žalobě si soud opatří správní spisy stěžovatele ve věci předchozích dvou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o nichž byla řízení pravomocně skončena, aby mohl náležitě posoudit, zda byly dány důvody pro zastavení řízení, či nikoliv.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí, ve kterém současně vypořádá i náklady řízení vyčíslené v napadeném rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu